

ЗАПРОТОРЕНІЙ КОЖМАР The Hedgehog

кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 9.

Мюнхен-Ельванген, вересень (перший зошит) 1947.

Рік: II.

ДРАКОНСЬКИЙ ВИРОК Громадського Суду

ВІШАТЕЛЬ Ю. КОСАЧА НА ЛАВІ ПІДСУДНИХ

(Передрук з «Української Трибуни»)

Вже надовго перед початком розправи в приміщенні Громадського Суду на Трояндовій вулиці зібралася велика юрба обурених нечуваним і безприкладним злочином громадян. Як про це вже повідомляла «Українська Трибуна», на визначного поета, письменника й журналіста нашого Запроторення Юрія Косача виконано смертельний замах, з якого п. Косач, нащастия, вийшов лише трохи потурбований. Намаганий вбивник О. Жданович з «Орлика» хотів по вісити нашого письменника. І якби не критик Юрій Шерех, що припадково спащерував в околицях МУР-у, під яким цей злочин відбувався, ми втратили б великого письменника. Юрій Шерех зацікавився якимсь опудалом, що теліпалось під МУР-ом, і який був його переляк, коли він пізнав, що це ніхто інший, а ред. Косач. Наш критик, не втративши притомності, відрізав

його і спільно з Костецьким, при помочі штучного віддихання, привернув його до життя. На підставі зізнань п. Косача перед Хвальною Редакцією «У. Т.» виявилося, що вішателем письменника був О.

Жданович, якого і передано громадській Теміді.

З уваги на велике схильовання громадянства, О. Жданович стає перед Наглим Трибуналом Громадського Суду.

Година 9-та ранку. Судді Державин, Грицай і предсідник Трибуналу Б. Нижанківський займають місця. Відома зі своєї справности берхтесь-гаденська тaborova поліція вводить на залю розправ під-

— Ви називаєтесь? — питает предсідник Трибуналу.

— О. Жданович.

— Народжений?

— Так.

— Коли і де?

Підсудний довго оповідає де, коли і як він народився.

— Жонатий? — питает предсідник.

— Так.

— Маєте діти?

Підсудний водить поглядом по залі, спостерігає свою жінку і нерішуче заявляє:

— Відмовляю зізнань.

Відбувається відчитання акту обвинувачення, що обіймає 1117 сторін машинопису. Потім зізнає підсудний. Він говорить нервово, в нього помітний страх.

Предсідник: Підсудний, ви признаєтесь у тому, що під загадним в акті обвинувачення МУРом намагалися повісити письменника Юрія Косача?

Підсудний: Так, признаюся.

На залі загуділо. Предсідник мусить прикликувати публіку до порядку.

Суддя Грицай: А за що ви хотіли повісити пана К-к-косача?

(Закінчення на стор. 2-ї)

Фотографія мари, що переслідувала О. Ждановича

судного О. Ждановича. Це людина середнього росту і середнього віку. Він справляє радше лагідне враження, що аж ніяк не хочеться вірити, що це кровожадний вішатель письменника Юрія Косача.

Вересень

Посумніло жовте поле,
Ізар висох, струм змалів...
Кличе вересень до школи
Вчитись вічних школярів...

Буйда з Пешту світом грає:
«Свято волі настає»...
І в виборах набирають,
Хто набратися дає...

Числити хтось, а хтось рисує,
Хтось над мапою схиливсь...
Йосиф тут зарепетує,
Бо нічого не навчивсь...

НАУМ ТРИРОЗУМ

ДРАКОНСЬКИЙ ВИРОК ГРОМАДСЬКОГО СУДУ

(Закінчення з 1-ої стор.)

Підсудний: Відмовляю зі-
знань.

На залі знову загуділо.

Предсідник: Підсудний, ви-
стоїте перед Наглим Судом і
вам загрожує найвищий ви-
мір кари! В вашому інтересі є
висвітлити нам мотиви свого
злочину.

Підсудний (по надумі): Я ді-
лав в конечній обороні влас-
ного життя.

Ця відповідь викликує вели-
ке замішання серед публіки.
Предсідник повних дві з полу-
віною години приводить залю
до порядку. Допіру з допомо-
гою берхтесгаденської таборо-
вої поліції привернуто можли-
вість дальше продовжувати
розправу.

Прокуратор Пеленський:
Підсудний, чи громадянин Ко-
сач загрожував вашому жит-
тю?

Підсудний: Так.

Предсідник: Говоріть зрозу-
міло!

Підсудний: Скільки разів
читав я твори Юрія Косача, —
мене заливала нагла кров. Я
відчував, що якщо з Косачем
не полагоджу справи і не згла-
джу його зі світу, то мене тра-
фить ясний шляк. І тому я за-
сівся на нього під МУР-ом, ку-
ди він, як я це вислідив, заход-
дав видушувати свої твори.
Косач якраз стогнав над но-
вим своїм органічним витво-
ром, як я закинув йому на
шию петлю і...

Тут підсудний вибухає пла-
чом.

— Я мусів його вбити, бо
цей його новий твір був би
приніс мені смерть — докінчує
підсудний шльохаючи.

Світ широкий, мир далекий,
На добро надій нема...
Навіть Рада від Безпеки
Без безпеки є сама...

Всюди спори, всюди псоти,
Все хтось грає дурака...
Музиканти пишуть ноти
Для глухого співака...

була на залі.

Година 22,45. Суд іде на на-
раду. По двох годинах, в ат-
мосфері загального напружен-
ня, предсідник Б. Нижанків-
ський відчитує вирок Наглого
Трибуналу Громадського Суду
у справі проти О. Ждановича.

Тверді слова предсідника
криють у собі ще твердіший
для підсудного зміст:

О. Ждановича за намагане
повіщення письменника Юрія
Косача присуджено до найви-
щої кари, яку Громадський
Суд може застосувати, на —
кару довічного поз-
бавлення права читати твори
Юрія Косача.

Підсудний мліє.

Цей драконський вирок су-
ду сповнив співчуттям для
підсудного навіть найбільших
його противників.

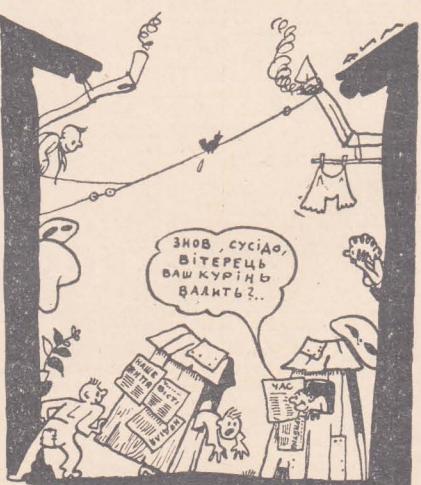
Але вирок Громадського Су-
ду, хоч і твердий, все ж спра-
ведливий, тим більше, що і конференція журналістів,
скликана ЦПУЕ, і МУР, і
СУЖ і ін. постановили, що
українські журналісти і пись-
менники можуть собі писати
як і що вони самі хочуть.

* * *

Як ми вже в останній хви-
лині довідалися, співвинуват-
ця в замаху на життя Ю. Ко-
сача лікаря д-ра Т. Лапичака,
який дав засудженному О.
Ждановичеві фахові анатомічні
поради, як вішати, передано
Берхтесгаденському Та-
боровому Судові.

Данило Тихий.

ЧОРТИ ВІТЕР

У Авгсбурзі якийсь чортів ві-
тер перевертає постійно кіоск,
де продаються не-відокремле-
ні часописи і журнали.

З жіночими ногами — постійний клопіт. Наприклад, якби так пані докторова мала погані ноги, то вона не подобалася б докторові й не була б докторовою. Було б, звичайно, зло. Хоч те, що в неї, пані докторової, ноги гарні, виявилося ще гіршим.

Бо яка ж, зрештою, жінка, хай вона і не докторова, а звичайна собі аптікарка, витримає, маючи гарні ноги, не показати їх.

І тому то — пані докторова ходила собі по таборі в шортах. Шорти — це такий модний одяг на долішню частину жіночого тіла, в якому дуже докладно видно ноги.

Ноги, жіночі ноги — прекрасні, стрункі, опалені на бронз, шовковим мошком оброслі, пахучі найприємнішим пахом, що постав із змішання жіночого поту й ерзацового крему. Щасливий доктор, якою ці ноги танцюють по голові.

... але — напроти мешкав, чи радше мешкали собі егомосць. Хоч і не старий, але старої дати.

— Ви розпуснице окаянна,

НОГИ

явногрішнице закостеніла! — сказав він одного дня до пані докторової. — Вберіть-но ви на себе, як і лицюе охрищенній та ще й інтелігентній людині, майтки, гальку і спідницю і не виблискуйте своїми голими ногами на спокусу ласих на гріх баранів моєго стада.

Пані докторова, ніби окропом опарена, з підшепту діявола лукавого, стала обороняти свої грішні, хоч і гарні, ноги.

— Що ви тут може хотете манастир запровадити, а мене в волосінницю одягнути??!

Егомосць виголосили до неї два наступні абзаци зі своєї проповіді про розпусту, Содому й Гомору, а обурена тим докраю докторова в відповідь запропонувала йому поцілувати її в це нескромне місце, звідки ці її прекрасні ноги і беруть свій початок.

Тоді в егомосця скочило святе обурення. Він схопився і став кропити явногрішницю, куди попало: і в намальовані

губи, і по клясичних ногах, і в грішне сідалище, і по плечах, і нижче, і вижче. Кропить пані докторову аж гомін іде і тільки промовляє: «Одіди, сатано, а на тобі, евина дочки!»

Словом, справив пані докторовій справжнє чистилище. Але за те, як вернувся від пацієнтки, якій допомагав і надалі залишився панною, доктор, то егомосць пережили ні то паціфікацію, ні то пекло. Бо доктор, ніби він не доктор, а цирульник з Батярівки, відогрів егомосця «ведлуг пржеїпсу».

Ефект: пані докторова вже не ходить у шортах, бо має синці на ногах, егомосць кладуть собі компреси на потовчені місця грішного тіла, доктор ходить і, як то кажуть, людям в вічі не дивиться, а ввесь народ має велику втіху, що навіть такі, здавалося б, статечні, мовляв, на всю губу громадяни так прекрасно відіграли ролі — інтелігентів.

Іриней Відьма

П. С. Описана подія — видумана і вона зовсім не відбулася в Регензбурзі.

Магічні цифри

Коли із загальної суми понад 2-х мільйонів марок, що було зібрано на фонд національного податку аж понад 70% зажито на адміністраційні видатки ЦПУЕ, то треба ствердити, що ....

Зі звіту адміністративного відділу УВУ бачимо, що УВУ одержував від ЦПУЕ тільки 3.750 РМ. місячно, а ми знаємо, що сама українська кооперація зложила на культурні цілі около 400.000 марок, з чого для університету виплачено 7.000 (сім!) РМ. Чи ті цифри не свідчать, що наше громадянство замало увати приділлю своєї високої школі?

Магічні цифри — це такі дивовижні арабські рахункові знаки, що українські скітальці, дивлячись на них, одні роздерихотно регочуться, другі роздерисердечно ридають.

Хто плаче, а хто смеється? — Це і є те питання, в якому саме законспірована чорна магія.

Наприклад:

Санітарно-Харитативна Служба склали звіт зі своєї дворічної діяльності, тобто за цілий час існування аж до 31. V. 1947. включно. В тому часі санітарно-харитативні патріоти вплатили в касу СХС 684.695,00 марок. З того СХС витратила:

Як зважити, що одночасно адміністрація (враз з заробітними платнями) винесла понад 45.000. треба ствердити, що існує диспропорція між адміністраційними витратами і допомогою для членства. Ця диспропорція тим більша, як зважити, що на фонд зимової допомоги зібрано — понад 45.000, отже, на 10.000 більше, ніж на допомогу витрачено.

150.667,00

на винагороду персоналу

21.274,21

5.989,77

тобто на платні персоналові СХС витрачено сім разів більше, як на допомогу хворим, або 26 разів стільки, що на допомогу інвалідам.

То є допіру магіки!

Гірко сміялися з того, звичайно, жертвовавці, що їх

спритно пошили в дурні, а плакали хворі і інваліди.

Один дурний чоловік, як про це довідався, то так поズостився, що аж пішов до ЦПУЕ на скаргу. А там — його, як і кожного дурня, посадили в почекальню на шість

з половиною годин, а потім референт тиць йому у руки прелімінар звичайного бюджету ЦПУЕ на 1947 р. I, хоч той чоловік дурний і дивиться на звичайний бюджет ЦПУЕ, то бачить у ньому — просто надзвичайні, магічні цифри.

Наприклад:

433.000.-

на заробітні платні

40.000.-

30.000.-

значить — на фонд суспільної опіки одинадцять разів і на

фонд культурно-освітній чотирнадцять разів менше,

у фонд суспільної опіки

у фонд культ.-освітній

ніж на платні для службовиків ЦПУЕ. (Зак. на 5 ст.)

НЕГРАМОТНІ

Під час однієї подорожі в Америці відомий сучасний філософ і фізик Альберт Айнштайн увійшов до реставраційного вагону. Коли кельнер, мурина, подав йому карту страв, Айнштайн запримітив, що він забув окуляри. Він попросив мурина, щоб той відчитав йому список страв. Кельнер зі спочуттям оглянув Айнштайна і покивав головою.

— Мені дуже прикро, мій пане, — сказав він шепотом, — але я також не вмію читати.
«Коронет», Шікаго.

ПОЗБУВСЯ СТРАХУ

Нешодавно британський міністер постачання Джон Вілмот, на виставці, присвячений переставці державних фабрик з воєнної на мирову продукцію, приглядався, як працює токарка. Два школярі, що взяли його за урядового пояснювача, звернулися до нього з проханням показати їм, як працює токарка. Міністер нервово позирає свої технічні знання до купи із тяжкою бідою показав хлопцям машину на повному ході. Хлопці задоволені пішли дальше. Але Вілмот обтер спініле чоло і сказав:

— Тепер я вже не маю страху перед палатою громад. Чим же є в порівненні з тим питанням послів!

«Дейлі Гералд», Лондон.

ПОЛІПШУВАЧІ

Коли більш чоловік відкрив Америку, панами країни були індіанці. Не було там тоді ні-

МАГІЧНІ ЦИФРИ

(Закінчення зі стор 4-ої)

Який смішний тут наш відомий лозунг — «Громадянине, чи Ти вже заплатив національний податок?»... Ні?

Є ще... надцять центральних допомігових організацій для українських скітальців. І добре, що вони є. Вони свідчать про наш організаційний розгін. Але, люди мої добре і за-проторені, зрозумійте, що ті допомігові організації допомагають, як, зрештою, і повинно бути, своїй бюрократії, а ви собі самі якось давайте раду.

Євген Черевань.

ДРУКОВАНІ ЧЕБИЛІЦІ

яких податків, жадних довгів, а всю працю виконували жінки. І люди уроїли собі, що вони зуміють цю систему поліпшити!

«Коугар», Тексас.

ТЕЛЕГРАМА МАРКА ТВЕЙНА

Одна американська газета, що на видному місці помістила повідомлення про смерть Марка Твейна, одержала від нього таку телеграму: «Повідомлення про мою смерть сильно переборщене. — Марк Твейн».

САМЕЦЬ ЧИ САМИЦЯ

Юліян Гекслі, колишній секретар Лондонського Зоологічного Товариства, оповідає:

Одного разу одна пані відвідала павільон гіпопотамів. Вона довго стояла перед одним гіпопотамом і вкінці запитала доглядача, чи ця тварина є самцем чи самичкою.

Доглядач відповів:

— Ласкава пані, ця справа повинна цікавити лише другого гіпопотама.

АТОМ І ЕЛЕКТРИКА

Відомий большевицький учений проф. Капиця заявив:

«Якщо хтось хотів би використувати атомну енергію виключно для воєнних цілей, це було б докладно те саме, як хтось хотів би обмежити застосування електричності лише до електричного крісла.»

«Протестант», Нью-Йорк.

НЕ ШТУКА БЕЗ СІРНИКІВ, АЛЕ БЕЗ...

В Клейтон, в Англії, один чоловік показував, як можна закурити цигарку без сірників і без запальнички. Він послугувався сочкою, яку витягнув із далековида. Звичайно, так можна також, — але справа в тому, що тепер легко роздобути далековид і навіть в Англії дочекатися соняшного дня, та до згаданого експерименту треба ще все таки також... цигарки.

«Понч», Лондон.

ЕХ, ЦІ НАШІ ДІВЧАТКА!

В одному ню-йорському щоденнику з'явилося таке оголошення:

«Міліонер, молодий, сильний, елегантний, шукає знайомства з панею, що була б подібна до геройні повісті М. П. Н. «Дитина щастя». Подружжя не виключене.»

На другий день згадана повість була цілковито випродана.

«Івнінг Стандард», Лондон.

МОЖЛИВОСТІ ПЕРЕСЕЛЕННЯ

Муринський кацик до свого делегата в IPO:

— Ти їм там скажи, що ми погоджуємося на еміграцію деякого числа запроторених європейок до нашої країни. Але можемо прийняти лише молоді, біленькі і самітні дівчата.

МАТРИМОНІЯЛЬНА ВІДПУСТКА

Шведський уряд підготовляє новий закон, згідно з яким кожна заміжня жінка матиме раз у рік право на 10-денну відпустку від свого чоловіка. В такий спосіб жінка може на кошт держави виїхати на 10 днів від свого чоловіка, куди захоче. Чоловік з того приводу не може протестувати.

«Журнал де Женев».

Примітка: Додатково повідомили, що чоловіки гостро виступили проти згаданого законопроекту, домагаючись, щоб ці матримоніяльні відпустки... продовжено бодай на три чверті року.

РАЙ ЖІНОК

Нешодавно англійські вчені оголосили звіт зі своїх дослідів в області Лядакг, що межує з західним Тибетом. З того звіту виходить, що ця країна це справжній рай жінок. Там жінки володіють цілковито й необмежено. Одна жінка має в загальному від 3 до 5 чоловіків, які працюють не лише як домашні служниці, але крім цього ткацтвом заробляють для своїх владарок гроші. Якщо якісь коханій жіночці набридне котрійсь з її чоловіків, то вона веде його просто до найближчого монастиря, де він як монах мусить коротати решту свого віку. «Ді Тат», Цюрих.

Воля народу

або ПРО ХУДУ І ТОВСТУ СВИНЮ

На коридорах адміністраційного блоку товпилися таборяни. Їх було багато, дуже багато. Вони поводяться тихо, говорять майже шепотом. Вони напевно хочуть щось вимогити у спеціального представника ЦПУЕ, що приїхав завести в їхньому таборі порядок.

Лунає голос секретаря Управи:

— Делегати, до середини!

— Ходімо, панство! Щоб ми лише з тим якось покінчили. Ба!

— Люди, я вам повідаю, що худа свиня єсть більше, ніж вгодована! — заявляє на коридорі колишній голова колгоспу ім. Червоної Кольки в Боці.

І на скільки більше! — потвірджують інші.

Вони ввійшли в кімнату, де урядував інспектор.

— Я знаю, чого ви прийшли — привітав їх висланник ЦПУЕ. — Цього лотра, вашого голову табору, я вже наказав арештувати. Він сидить у таборовому криміналі. Його злодійства перейшли вже всяку мірку. Я знаю, як це важко таборові без голови, але майте дрібку терпеливости. Я розпишу вибори в вашому таборі й ви оберете собі найкращого з поміж вас, який буде як слід керувати табором і берегти, як ока в голові, ваших кальорій та подарованих для вас братами за морем лахів. Злодійство і корупцію ми мусимо випалити білим залізом ґрунтовно, раз на завжди, щоб вони знову не роззываювали своїх захланих ротів. Вірте мені, я вже наведу в вас порядок. Ви є чесні й ідейні політичні емігранти і заслуговуєте на чесного голову табору.

Інспектор поглянув на делегацію, щоб бачити, яке враження справили його слова. Але з їхніх обличів він відчітав, що таборяни не погоджуються з ним і щось у своїх за-проторених головах дусять.

— Чи так, пане директоре? — запитав він високого і кремзного пана, що ще 10 років тому у Львові був фінансовим вельможею і керував найпоповажнішим нашим банком.

— Воно так, як це ви, пане інспекторе, сказали. І ми думаємо, що все це ще добре за-кінчиться.

— За декілька днів я його передам Громадському Судові. Він повинен на власній шкурі відчути, що це значить обдурювати народ.

На це не обізвався ніхто ні словечком. Мовчали.

— Може ви вже намітили собі когось на голову табору? Скажіть лише.

Делегати мовчали.

— Чого ж ви мовчите? Говоріть, щоб цю справу скоро покінчили.

— Говоріть ви, пане професоре, — сказав хтось з делегатів, штовхаючи колишнього ректора Київського Зоотехнічного Інституту.

— Га, тоді хіба говоритиму — відповів старий. — Ми прийшли — почав він — ото ж ми прийшли, щоб вам сказати... щоб вас, пане інспекторе, просити, щоби ви, пане інспекторе, нам випустили нашого нещастливця. Він уже довго з на-ми. Він якби належить до нас, хоч деколи і зробив може що то таке, чого може і не повинен був...

— Що? — здивувався інспектор. — Ви хіба не хотите, щоб я його випустив з тюрми і залишив у вас надалі головою табору?

— Авже ж! Цього ми і хотимо! — вигукнули майже всі одноголосно.

— Так, але ж, ради Бога, люди добрі, невже ви забули його крадіж шоколяді?

— Це вже давно! Чотири місяці тому.

— А те, що він продав на пасок триста п'ятьнадцять пар штанів?

— Ми це також забули.

— А потім тих 100 тисяч папіросів?

— 60 тисяч він повернув.

— А тих 10.000 марок з таборової каси?

— 4.000 він віддав.

— І не зважаючи на те все, ви хочете, щоб він вас і надалі обкрадав і обдурював? Але, ради Бога, людоњки мої за-проторені, що з вами? Я цьо-

го ніяк не можу зрозуміти! — і інспектор скопився за голову.

— Він согрішив і він поправиться! Всі ми грішні — сказав пан-отець, що був колись деканом у Чортківщині.

— А чого ви, пане інженере, обороняєте його, коли ж він заборонив вам був два місяці виходити з табору? — пробував рятувати ситуацію інспектор.

— Це правда, так? Він заборонив мені виходити з табору. Але ми врадили, що це буде для нас краще, якщо він залишиться головою.

— Але я направду цікавий, чому ви всі думаете, що воно для вас краще, якщо він залишиться?

— Це так, пане інспекторе, — сказав дядько, що був колись на Волині найбагатішим куркулем, — коли поставити біля корита дві свині, одну товсту, вгодовану й ситу, а другу худу й виголоднілу, тоді худа свиня втрое, а то й вчетверо більше жертиме, ніж товста.

— Тепер я вже зовсім нічого не розумію — заявив інспектор.

— Якто ви не розумієте? Ми думаємо собі так: хай лише остается старий командант. Який він там є, то є. Але старий уже зовсім гарно за-безпечився. Він купив собі сім убрань, п'ять пар чобіт, радіо, жінці футро, курити має що до нової Унри, придбав собі трохи твердих і м'яких. Має добре обладнане помешкання, кілька мішків цукру, чимало інших харчів. Тепер навіть, як він і крастиме, то вміру, не-багато. Трудно, так мусить бути. Але, пане інспекторе, якщо приайде новий голова табору, то він на нас упаде ніби сарана на капустяне листя. Хто його зможе витримати?! Тепер, коли приділі і так уже зменшенні. Пане інспекторе, нового голову табору ми вже таки не годні, ми цього не витримаємо!...

— Так воно! — потвердили делегати.

— Справді воно так? — дивувався інспектор, який мешкав приватно.

— Ми просимо вас, верніть нам, ради Бога, старого голову табору.

(Закінчення на 7-ій стор.)

ВОЛЯ НАРОДУ

(Закінчення з 6-ої стор.)

— Ну, Бог з вами, люди. Беріть його і хай він собі у вас головує. Якщо ви самі цього хочете, то про мене...

— Ваша правда. Дякуємо вам, пане інспекторе, — сказали делегати, забрали свого голову і повели між тaborовиків, що голосно раділи і дякували інспекторові.

За А. Ковачевичом — м. т.

ХИТРА ХВОРОБА

— А чому це ви, куме, не курите? Ви ж раніш курили.

— Не можу. Серце болить.

— І як давно болить?

— Як тільки почав за своїми курити.

НИЩО

Бог створив усе з нічого. Ale це ні що скрізь познається.

Поль Валері.

Експортова виробнича фірма — килими та вишивки для експорту

„Теодор Гринів“

Співласники й організаційні співробітники:

ЄВСТАХІЙ ДУМИН
РОМАН МИЦІК
ТЕОДОР ГРИНІВ.

Примісно просимо всіх фахівців килимарів та всіх пань, що вміють вишивати, які хотіли б з нами співпрацювати, зголоситися до нас особисто або листовно на нижче подану адресу. Приблизне запотребування:

200 килимарів
1000 вишиварок.

Рівночасно просимо всіх мистців, що могли б нам за проектувати гарні й під мистецьким оглядом високоякісні ворзи килимів, надсилати нам свої оферти.

Усіх громадян, що мають гарні килими і яким залежить на тому, щоб українські вироби направду високої вартості йшли в світ, просимо зголоситися до нас і дозволити нам відрисувати ці ворзи і даліше їх продукувати.

Усі співпрацівники одержать крім доброї заплати в нім. марках ще 5% в долярах.

Кожний працюючий у нашій фірмі буде призначений за працюючого «ІПО»-ом і німецьким «Арбайтсамт»-ом.

Адреса:

Exportindustrie
„Ukrainische Volkskunst“
Teodor Hryniw,
München 38, Romanstr. 74.

ДОВІРОЧНА «МУДРІСТЬ»

Спека — це стихійна катасрофа. Вона вдарила не лише по економіці, але, і це є куди гіршим лихом, по деяких головах наших регіональних тaborових політиків, про що свідчить такий вимовний документ з терену славновідомого Берхтесгадену, що попав нам у руки: «Довірочно. Для звільненого з праці б. команданта куріні УГА, що в дні 31. VIII. 1919 р. брав

участь у здобутті Києва на пачку тютюну...»

І на злість бан-дуракамходить з отакою листою по тaborі куківський пан-дурак і збирає по марці, по дві, по три, мовляв, скільки в кого патріотизму, на пачку тютюну.

Ну, щож, хіба привілей робити дурниці залишається лише за УГВР-ю? Тепер же демократія — можна і тим другим, хотій вони і з КУК-у.

ТАЙНА п. В. ПУНДЯКА

Від одного з наших кольпортерів у англійській зоні ми одержали такого листа:

«Шановні Панове!

Подаю Вам до відома, що 30 примірників «Комаря» ч. 7., висланого на ім'я п. Миколи Остафійчука, D. R. Camp Rheine Damloop Caserne, тaborова поліція сконфіскувала на наказ заступника команданта тaborу п. Пундяка Василя, відтак повернули з наказом не продавати в тaborі.»

Редакція «Комаря» запитує

у зв'язку з тим компетентні кола англійської зони, хто тає п. Василь Пундяк, який хотів від співмешканців свого тaborу скрити тайну «Червоні мітли». Ми хотіли б упевнитися, чи ці наскрізь тоталітарні методи «відображення дебіту» нашому журналові політруком тaborу Райнен Дамлюп Касерне є лише наслідком спеки, що вдарила цьому панові на голову, чи це, не дай Боже, свідома й оплачувана робота.

НАЛЯКАЛА

— Якщо ти, чоловіче, і дали так будеш робити, то я тебе покину.

— Та не може бути?

— Їй-Богу! Ось не гріх, що й забожилася.

— Не бери ж, жінко, гріха на душу та кидай мене.

НАЇВНИЙ

— Ax, так! То ви кажете, що будете працювати лише тоді, як дістанете папіроси! Я лише покличу тепер поліцая!

— Ну, мій пане, ви там без папіросів мабуть нічого не вдієте.

«Комар» (Іжак) — двотижневник сатири, карикатури і гумору. Ціна числа — 3 нім. мар.

Вид. Спілка «Скоморох». Редактор Євген Черевань. Authorized by Information Control Division — Editor J. Lycholit. Druck: Karl M. Lipp, München

Редакція і Адміністрація: The Hedgehog, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

Держава Бездержавни (в уяві Скомороха)